

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 307/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Daniel Futej, CSc., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 189/2016, 1 Cdo 190/2016 z 31. októbra 2017 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 700/2014, 3 Co 701/2014 z 24. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 189/2016, 1 Cdo 190/2016 z 31. októbra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 700/2014, 3 Co 701/2014 z 24. septembra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom č. k. 18 C 6/2013-158 z 2. mája 2014 zamietol návrh, ktorým sa sťažovateľka ako navrhovateľka domáhala proti Slovenskej republike, zastúpenej Národnou bankou Slovenska (ďalej len „NBS“), ako odporkyne zaplata sumy 604,25 € s prísl. predstavujúcej náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom odporkyne pri vykonávaní bankového dohľadu nad činnosťou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „družstvo“) a obchodníka s cennými papiermi [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obchodník s cennými papiermi“). Sťažovateľka svoj návrh odvodzovala zo skutočnosti, že v máji 2010 sa dozvedela, že obchodník s cennými papiermi s družstvom k 30. aprílu 2010 skončil činnosť, že tento družstvu neodovzdal žiadne portfólio ani zverené peňažné prostriedky a že z tohto dôvodu družstvo nemá prostriedky na výplatu sťažovateľkou zverených prostriedkov družstvu vrátane ich zhodnotenia. Sťažovateľka uvádzala, že peňažné prostriedky do družstva vkladala výhradne a len z dôvodu, že sa spoľahla na to, že družstvo a aj obchodník s cennými papiermi sú subjekty, nad ktorými je vykonávaný dohľad NBS, a tak, že bude zabezpečené ich riadne fungovanie, a tým budú nielen ochránené jej peňažné prostriedky, ale aj budú zhodnotené v garantovanej výške.

2.1 Proti prvostupňovému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil prvostupňový rozsudok a v úvode odôvodnenia uviedol:

„Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany NBS pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou družstva. V danom prípade nie je sporné, že NBS bola povinná vykonávať dohľad nad činnosťou PDSI ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, v konaní však bol

sporný rozsah tohto dohľadu. Treba vziať do úvahy, že až od účinnosti novelizovaného ustanovenia § 129 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z.z, o cenných papieroch a investičných službách (novela zákona č. 566/2001 Z.z. vykonaná zákonom č. 129/2010 Z.z.), teda až od 1.6.2010 boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície. Teda až od 1.6.2010 mohla NBS dohliadať, či družstvo dodržiava schválený Prospekt investície. Tiež povinnosť aktualizovať Prospekt investície v zmysle § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách bola vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt stanovená až od 1.1.2009 na základe novelizovaného ustanovenia § 127 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách (novela zákona č. 566/2001 Z. z. vykonaná zákonom č. 558/2008 Z. z.). Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt zodpovedal investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v Prospekte investície štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt (§ 128 ods. 1 písm. h) cit. zák.) a pokiaľ ide o rizikovosť portfólia, zákon č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, a teda ani družstvu, žiadne povinnosti v oblasti rozloženia rizík, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, napr. správcovských spoločností pre kolektívne investovanie). Preto tieto neexistujúce povinnosti PDSI nemohla NBS kontrolovať. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že NBS nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi družstva, ako sa mylne domnieva navrhovateľka. NBS mohla podľa platnej právnej úpravy kontrolovať len to, či PDSI plní informačné povinnosti v zmysle ustanovení §§ 126 až 130 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách. Je potrebné poukázať i na to, že navrhovateľka si musela byť vedomá toho, že s jej investíciou je spojené riziko a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov (§ 129 ods. 1 písm. b) zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách v znení platnom do 21.7.2013; § 126 až 130 boli z cit. zákona č. 566/2001 Z. z. vypustené novelou vykonanou zákonom č. 206/2013 Z. z. účinným dňa 22.7.2013). Ak si toho navrhovateľka vedomá nebola, nemožno to pričítať na ťarchu odporkyne v zmysle zásady, podľa ktorej

neznalosť zákona neospravedlňuje. To isté platí aj pokiaľ ide o argumentáciu navrhovateľky, že o rozsahu dohľadu NBS nad činnosťou družstva nemala vedomosť.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietskou navrhovateľky o povinnosti NBS v oblasti skúmania rizikovosti portfólia družstva, nakoľko zákon č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt v tomto smere žiadne povinnosti, preto ani NBS tvrdená povinnosť nevyplývala. Je nepochybné, že ak má byť štát skutočne považovaný za materiálno-právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv subjektu, avšak na druhej strane nemožno prehliadnuť, že štát je povinný striktnie dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii vo svetle presne zákonom stanovených povinností NBS. Štát by sa nemohol zbaviť zodpovednosti za postup NBS iba v prípade, ak by sa jeho postup ukázal mylným, zasahujúcim do základných práv navrhovateľky, ktorý však nemôže vychádzať z toho, ako takýto postup navrhovateľka vyhodnotila, ale musí vychádzať výlučne z toho, že nemožno prisúdiť NBS pri aplikácii zákonov viac povinností ako tých, ktoré jej konkrétnym spôsobom zo zákona vyplývajú. “

Krajský súd následne prezentoval teoretické východiská posudzovania nesprávneho úradného postupu a podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ako aj podmienky dohľadu NBS v zmysle zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“). Následne krajský súd pokračoval:

„Z obsahu Zmluvy uzavretej medzi PDSI a obchodníkom s CP vyplýva, že jej podstatou bol výkon finančných operácií za účelom obhospodarovania cenných papierov a iných finančných nástrojov a iných operácií súvisiacich s riadením portfólia družstva, čo v praxi znamenalo, že obchodník s CP obchodoval vo vlastnom mene na účet družstva. Uvedené znamená, že riziko nieslo samotné PDSI, ktoré bolo iniciátorom celého obchodu družstva, ktoré dávalo pokyny na nákup, či predaj toho ktorého finančného nástroja (článok III bod 1 písm. c) Zmluvy v spojení s § 5 zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách). V danom prípade išlo o služby, ktoré družstvo ako klient obchodníka s CP využívalo na vlastné riziko s vedomím, že ziskovosť uvedených operácií nie je zaručená. Navrhovateľka si ako člen družstva, ktoré za týmto účelom zhodnocovalo

portfólio, musela byť vedomá, že vývoj na finančných trhoch nemožno s istotou predpovedať a odhadnúť (čo je podstatným znakom týchto obchodov prostredníctvom obchodníkov s cennými papiermi)... Činnosť PDSI, ktorého bola navrhovateľka v rozhodnom čase členom, spĺňala znaky investovania s finančnými prostriedkami, disponibilnými za účelom ich zhodnotenia, pričom táto forma nakladania s vlastným majetkom je spôsob jeho zhodnocovania na vlastné riziko, t.j. riziko v zmysle neistého výnosu z realizovaného finančného investovania; zodpovednosť štátu nemôže nahrádzať primárnu zodpovednosť obchodníka s CP voči družstvu, či sekundárnu zodpovednosť družstva voči navrhovateľke. “

Krajský súd následne uviedol, že nebolo možné stotožniť sa ani s námietkou sťažovateľky o nedostatočných opatreniach NBS na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka s cennými papiermi pri činnosti voči družstvu, keďže je preukázaný aktívny prístup NBS k obchodníkovi s cennými papiermi, existujú preukázané rozhodnutia NBS, ktorými uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu a ktorými mu odobrala povolenie na poskytovanie investičných služieb. Krajský súd sa preto v celom rozsahu stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že NBS svojím postupom neporušila svoje povinnosti, keďže pri výkone verejnej moci postupovala v rozsahu svojich kompetencií daných jej zákonom, nedopustila sa pri svojom rozhodovaní žiadneho excesu a ani nepostupovala spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd, a preto jej postup nie je možné kvalifikovať ako nesprávny podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“). Z uvedeného je potom podľa krajského súdu zrejmé, že v konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom štátu v zmysle § 9 zákona o zodpovednosti za škodu, ktorým mal byť nesprávny úradný postup NBS.

2.2 Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, pričom namietala najmä prítomnosť dovolacieho dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. f) a § 241 ods. 2 písm. a), b), c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). O dovolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol, a to s týmto záverom:

«Pokiaľ žalobkyňa namietala, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny a neúplný, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012)

Súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky stranou navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladal prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal strane možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Pokiaľ dovolateľka namietala, že v konaní došlo k vade podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že tzv. „iná procesná vada“ je síce relevantný dovolací dôvod, úspešne však môže byť uplatnený iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (por. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). ...

Nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania, ktorá bola uvedená v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 alebo § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať vyrubením súdneho poplatku za odvolanie bez opory v zákone, Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že samotným vyrubením súdneho poplatku sa strane neodníma žiadne procesné oprávnenie a nedochádza k odňatiu jej možnosti pred súdom konať

(viď tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 218/2014, 2 Cdo 151/2015, 3 Cdo 688/2015, 4 Cdo 468/2014, 7 Cdo 461/2015 a 8 Cdo 27/2016).

Vzhľadom na uvedené možno uviesť, že v danom prípade prípustnosť dovolaní žalobkyne nemožno vyvodit' z ustanovení § 238, § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolania žalobkyne podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesné neprípustné odmietol.»

3. Podľa sťažovateľky napadnutý rozsudok krajského súdu je postavený na právnych a skutkových záveroch, ktoré sú podľa jej názoru zjavne nepodložené a arbitrárne, a preto z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a tieto je potrebné ich ústavným súdom preskúmať. Nápravou napadnutého rozsudku krajského súdu sa najvyšší súd podľa mienky sťažovateľky odmietol zaoberať, keď vyhodnotil dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu ako neprijateľné. Zo strany najvyššieho súdu a krajského súdu tak podľa názoru sťažovateľky nebol rešpektovaný ústavný príkaz minimalizovať formalistický výklad práva. Konkrétne podľa odkazu sťažovateľky ide o tieto závery:

- (i) limitácia dohľadu zo strany NBS a jej postup v medziach zákona a ústavy,
- (ii) zodpovednosť štátu nemôže nahrádzať primárnu zodpovednosť obchodníka s cennými papiermi voči družstvu či sekundárnu zodpovednosť družstva voči sťažovateľke,
- (iii) subsidiarita uplatneného nároku voči NBS vo vzťahu k pohľadávke uplatnenej v konkurze družstva.

3.1 Podľa vyjadrenia sťažovateľky NBS mala vedomosť o verejne známych skutočnostiach, že činnosťou obchodníka s cennými papiermi a družstva vzniká bezprostredne hroziace nebezpečenstvo vzniku škody, no napriek tomu nekonala tak, aby včas vykonala preventívne opatrenia na predchádzanie vzniku tejto škody. Podľa názoru sťažovateľky nemožno vyvodit' jednoznačný záver o tom, že v rozhodnom čase NBS vykonávala dohľad iba v limitovanom rozsahu. Povinnosťou NBS podľa § 137 ods. 2 zákona o cenných papieroch je a bolo podľa odkazu sťažovateľky zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov aj ich činnosti, pričom podľa § 135 ods. 1 zákona o cenných papieroch (ktorý platí v tomto znení už od 1. mája 2007) družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky

majetkových hodnôt, ako aj obchodník s cennými papiermi patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany NBS. Podľa § 135 ods. 2 zákona o cenných papieroch mala podľa úvah sťažovateľky NBS zisťovať (čo v prípade družstva ani obchodníka s cennými papiermi podľa presvedčenia sťažovateľky neurobila) všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolení na činnosť vydaných NBS družstvu a obchodníkovi s cennými papiermi.

3.2 Pokračujúc vo svojej sťažnosti, sťažovateľka tvrdí, že všeobecné sudy taktiež pri svojom rozhodovaní nezohľadnili správu správcu konkurznej podstaty úpadcu – družstva o stave konkurzu a jeho výpoveď v konaní sp. zn. 7 C 206/2011, z ktorých podľa sťažovateľky jednoznačne vyplýva, že aktuálny stav konkurzu je taký, že objektívne vylučuje možnosť sťažovateľky ako veriteľa uspokojiť sa z konkurzu sp. zn. 3 K 95/2010. Existujúce konkurzné konanie podľa sťažovateľky samo osebe nevylučuje možnosť podať veriteľom, ktorí si prihlásili svoje pohľadávky do konkurzu, žalobu o náhradu škody proti štátu a nerobí žalobu predčasnou.

3.3 Podľa slov sťažovateľky je namieste úvaha, že najvyšší súd napadnutým uznesením vybočil z ústavných medzí rozhodovania príslušného orgánu ochrany práv. Svojím rozhodnutím najvyšší súd podľa mienky sťažovateľky *de facto* odmietol jej právo na súdnu ochranu. Sťažovateľka vidí zreteľný zásah do svojho práva na spravodlivý proces aj v tom, že najvyšší súd nedostatočne odôvodnil svoj záver a považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za nedostatočne odôvodnené.

4. Sťažovateľka navrhla vydať nález, ktorým ústavný súd (i) vysloví porušenie ústavných práv, ktoré označila, napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, (ii) tieto zruší a vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie a (iii) prizná jej náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu

7. Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravoval v čase podania dovolania § 236 a nasl. OSP.

7.1 V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z v tom čase platného a účinného § 237 ods. 1 OSP výslovne vyplývalo, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia.

7.2 Ústavný súd konštatuje, že rešpektuje koncepciu opravných prostriedkov, tak ako si ju nastaví najvyšší súd, ak je to v medziach ústavy (porov. II. ÚS 398/08). Rovnako ústavný súd rešpektuje výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich dovolacie dôvody, tak ako si ich nastaví najvyšší súd. To sa týka aj v čase rozhodovania najvyššieho súdu napadnutým uznesením platného a účinného dovolacieho dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP (odňatie možnosti konať pred súdom). Najvyšší súd k tomuto dovolaciemu dôvodu prijal stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a súdov Slovenskej republiky 1/2016), podľa ktorého: *„Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“*

7.3 Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala, že postup najvyššieho súdu by nemal oporu v zákone alebo v judikatúre najvyššieho súdu.

7.4 Nepatrí ústavnému súdu nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať.

7.5 Ústavný súd uzatvára, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania [resp. neexistencii dovolacích dôvodov podľa § 237 ods. 1 písm. f) a výkladu § 241 OSP, na údajnú prítomnosť ktorých sťažovateľka poukazovala] je vzhľadom na skutkový stav v sťažovateľkinej veci v napadnutom uznesení zdôvodnený ústavne udržateľným spôsobom.

7.6 Na základe prezentovaných záverov ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K napadnutému rozsudku krajského súdu

8. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka k svojej sťažnosti síce priložila splnomocnenie na zastupovanie svojej osoby advokátom pred ústavným súdom, avšak splnomocnenie znelo výslovne na podanie sťažnosti a na zastupovanie pred ústavným súdom proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, pričom zmienka o napadnutom rozsudku krajského súdu v splnomocnení absentuje (požiadavka plynúca z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

8.1 Z toho dôvodu je potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

K ostatným námietkam sťažovateľky

9. V závere je ústavný súd nútený sa vyjadriť k argumentu sťažovateľky, ktorým poukazuje na rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov, kde všeobecné súdy priznali žalobcovi (ktorý je poisťovňou) nárok na náhradu škody spôsobenej NBS (ďalej len ako „prípade RAPID LIFE“). V prípade RAPID LIFE všeobecné súdy vyvodili zodpovednosť a pochybenie NBS, ktoré malo spočívať v tom, že NBS pri vzniku poisťovne schválila tzv. poisťné podmienky. Tieto poisťné podmienky však obsahovali chybu v rámci matematického výpočtu výšky poisťného, ktoré v dôsledku nedôslednej kontroly NBS (resp. jej predchodkyne) boli v praxi aplikované viac ako 13 rokov a klienti poisťovne tak platili nižšie poisťné ako bolo potrebné pre akumuláciu finančných prostriedkov na tvorbu potrebných rezerv.

9.1 Ústavný súd uvádza, že komunikované rozhodnutia všeobecných súdov sa týkali iných žalobcov a išlo o iný skutkový a právny stav ako vo veci sťažovateľky. V prípade RAPID LIFE nešlo o dohľad NBS nad družstvom (ale poisťovňou) a vec sa týkala schválenia tzv. poisťných podmienok a platenia poisťného klientmi. V prípade sťažovateľky však išlo o zhodnocovanie prostriedkov členov družstva a vykonávanie dohľadu NBS nad činnosťou družstva.

9.2 Ako podstatné ústavný súd uvádza, že nie je viazaný judikatúrou všeobecných súdov k otázkam aplikácie jednoduchého práva. Ústavný súd zatiaľ v akomkoľvek konaní pred ústavným súdom neposudzoval obsah rozhodnutí všeobecných súdov v prípade RAPID LIFE, preto nemôže zaujať stanovisko k ich ústavnosti na pôdoryse tu prerokovávanej sťažnosti, ktorá sa týka inej sťažovateľky a iného skutkového a právneho stavu. Avšak v prípade sťažovateľky a opísaného skutkového stavu (dohľad NBS nad činnosťou družstva) už mal možnosť opakovane zaujať stanovisko k judikatúre všeobecných súdov v otázkach dohľadu NBS nad družstvom a na svojich právnych názoroch zotrvať. Pokiaľ sa sťažovateľka domnieva, že judikatúra všeobecných súdov sa pri obdobných právnych otázkach rozchádza, je potrebné uviesť, že ústavnému súdu neprináleží zjednocovať judikatúru všeobecných súdov.

9.3 Ústavný súd uzatvára, že opísaný argument sťažovateľky nič nemení na právnom posúdení sťažnosti a napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov ústavným súdom tak, ako je to už uvedené v tomto uznesení.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018